

**Ἐπιστολή Μητροπολίτου Πειραιῶς Σεραφεῖμ πρὸς τὸν Οἶκ. Πατριάρχη,
περὶ οἰκουμενισμοῦ καὶ διαλόγων**

http://anavaseis.blogspot.gr/2013/07/blog-post_8047.html

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ ἀπέστειλε εὐλαβῶς πρὸς τὸν Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχη κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΝ τὴν κάτωθι ἐπιστολήν:

Παναγιώτατε, Θειότατε καὶ Πάνσεπτε Δέσποτα,
Μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ καὶ εἰλικρινοῦς υἱικῆς ἀγάπης,
προαγόμεθα νὰ γνωρίσουμε εἰς Ὑμᾶς τὰ κάτωθι.

Ἄριθμ. Πρωτ. 722

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 27ῃ Ἰουνίου 2013

Τῇ Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότητι,
τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως,
Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχη
Κυρίῳ μοι κ. Βαρθολομαίῳ Α΄,
Rum Patrikhanesi
34.220 Fener - Haliç – Instabul
TURKIYE

Παναγιώτατε, Θειότατε καὶ Πάνσεπτε Δέσποτα,

Μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ καὶ εἰλικρινοῦς υἱικῆς ἀγάπης, προαγόμεθα νὰ γνωρίσουμε εἰς Ὑμᾶς τὰ κάτωθι ἑταπεινῶς φρονοῦμεν, ὅτι ὡς ἔσχατο μέλος τοῦ Παναγίου καὶ Παναχράντου Σώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ δὴ ὡς Ὁρθόδοξος Ἐπίσκοπος, πέραν τῆς ὑπαγωγῆς μας στὴν οἰκεία Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἀγιωτάτης καὶ Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία εἶναι ἡ Ἀνωτάτη Ἐκκλησιαστικὴ μας Ἀρχή, ἀνήκουμε ἐν ταυτῷ καὶ στὴν καθόλου καὶ Ἀδιαίρετο Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία καὶ ἔχουμε ταπεινὸ λόγο γιὰ τὰ θεολογικά, δογματικά καὶ ἐκκλησιολογικά θέματα.

Γι' αὐτό, στὴν ὁψέποτε συγκληθησομένη Οἰκουμενικῇ ἢ Πανορθόδοξο ἢ Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδο ἐὰν δὲν εὐρισκόμεθα ἐνώπιον τοῦ Δικαιοκρίτου ἐπιθυμοῦμε νὰ συμμετέχουμε, ὡς διαποιμαίνοντες Ὁρθόδοξο ποίμνιο.

Ἡ ἀναφορά στὰ θέματα αὐτὰ δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ ὡς παρέμβαση στὰ ἐσωτερικά ἄλλης Ὁμοδόξου Ἐκκλησίας καὶ δὴ τοῦ Πανσέπτου Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, μετὰ τοῦ ὁποίου, ὅμως, ὅπως καὶ μεθ' ὅλων τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, κοινὸ εἶναι τὸ Εὐαγγέλιο, κοινὴ ἡ θεολογικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ παράδοση, κοινόν τὸ Ἱερό Πηδάλιο τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων, κοινὴ ἡ δογματικὴ διδασκαλία, κοινὴ ἡ Ἱερά καὶ ἡ Πατερικὴ Παράδοση.

Υἱικῶς καὶ ταπεινῶς ἐπικοινωνοῦντες μεθ' Ὑμῶν, Παναγιώτατε Δέσποτα, οὐδέποτε λησμονοῦμεν ὅτι ὀφείλουμε τὴν Ἀρχιερωσύνην κατ' ἄνθρωπον στὴν ἐγνωσμένη Ὑμετέρα ἀγάπη καὶ ὅτι ἔχουμε γευθεῖ τῆς εὐγενείας καὶ τῆς Ὑμετέρας στοργῆς.

Διὰ τοῦ παρόντος ὅμως Ἐπισκοπικοῦ γράμματος, ἐπιθυμοῦμεν ὡς υἱὸς πρὸς τὸν Πατέρα αὐτοῦ νὰ ἐκφράσουμε, τὴν ἄφατη ἀγωνία καὶ συνοχή, θλίψη καὶ ἔκπληξη, πού δοκιμάσαμε ἐξ αἰτίας τῶν δηλώσεων, ἐκδηλώσεων καὶ ἐν γένει κινήσεων τῆς Ὑμετέρας Πανσέπτου Παναγιότητος, κατὰ τὴν πρόσφατη πατριαρχικὴ ἐπίσκεψη Ὑμῶν στὸ Μιλᾶνο τῆς Ἰταλίας, ἀλλὰ καὶ εἰς Κωνσταντινούπολιν, μὲ ἀφορμὴν τὸν ἑορτασμὸν τῆς συμπληρώσεως 1700 ἐτῶν ἀπὸ τὴν ὑπογραφή τοῦ «Διατάγματος τῶν Μεδιολάνων», καθὼς καὶ γιὰ τὴν πρότερα γενομένη ἐπίσκεψη Ὑμῶν στὴν Τσεχία καὶ Σλοβακία, κατὰ τίς ὁποῖες ἐκφράζονται θέσεις, ἐκτιμήσεις καὶ ἀπόψεις, ἐλάχιστα συμβιβαζόμενες πρὸς τὸ Ὁρθόδοξο δόγμα, ἦθος καὶ ἔθος καὶ οἱ ὁποῖες προκαλοῦν καὶ ἐμποιοῦν ἀπορία στὸ

πλήρωμα τῶν πιστῶν, ἐγκυμονοῦν δέ καί κινδύνους καί ἀπροβλέπτες συνέπειες διὰ τὴν ἐνότητα αὐτῆς ταύτης τῆς Ἁγίας μας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς.

Διευκρινίζοντας πλέον σαφέστερα τὰ πράγματα, μὲ ἀπόλυτο σεβασμὸ πρὸς τὸ θεσμὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί πρὸς τὸ Πατριαρχικὸ Ἐκκλησιαστικὸ καί Διακονικὸ ἀξίωμα Ὑμῶν καί πρὸς τὸ Θεοτίμητο πρόσωπο Ὑμῶν, καταθέτουμε πρὸς Ὑμᾶς τὰ κάτωθι μὲ καρδιακὸ πόνο, ἀγάπη καί εἰλικρίνεια καί ἀλήθεια.

Κρίνουμε ἀδήριτη τὴν ἀνάγκη συγκλήσεως Πανορθόξου Συνόδου μὲ τὴ συμμετοχὴ ἀπάντων τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν, Ἀρχιεπισκόπων, Μητροπολιτῶν καί Ἐπισκόπων καί λαϊκῶν θεολόγων, ἡ ὁποία θὰ ἔχει μέγα χρέος καί πρῶτιστο καθῆκον νὰ καταδικάσει τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Ἀγιογραφικῆς, Ἀγιοπατερικῆς καί Ἱεροκανονικῆς διδαχῆς καί παραδόσεως καί νὰ ἐξαγγεῖλει στὴν Πόλη καί τὴν Οἰκουμένη, ὅτι ἡ σωτηρία δίδεται μόνο ἐντὸς τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί ὅτι, δίχα τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, δέν ὑπάρχει δυνατότης κοινωνίας μετὰ τοῦ ζῶντος Θεοῦ διό καί ἡ παροῦσα ἀναφορά μας ὑποβάλλεται ὡς σχετικὴ αἴτησις πρὸς Ὑμᾶς τὸν Ἐχόντα τὴν θεόθεν εὐθύνην συντονισμοῦ τῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

Τὰ πραχθέντα καί λεχθέντα ὑφ' Ὑμῶν, Παναγιώτατε Δέσποτα, στὸ Μιλᾶνο, ἀναμοχλεύουν στὴ μνήμη μας τὰ λόγια τοῦ ἡγιασμένου Γέροντος Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου, ἀπευθυνομένου πρὸς τὸν ἀοίδιμο προκάτοχο καί ποδηγέτη Ὑμῶν, κυρὸ Ἀθηναγόρα. Γράφει ὁ Γέρον :

«Ἐπειδὴ βλέπω τὸν μεγάλο σάλο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας, ἐξ αἰτίας τῶν διαφόρων φιλενωτικῶν κινήσεων καί τῶν ἐπαφῶν τοῦ Πατριάρχου (Ἀθηναγόρα) μετὰ τοῦ Πάπα, ἐπόνεσα κι ἐγὼ σὰν τέκνον Της καί ἐθεώρησα καλόν, ἐκτός ἀπὸ τίς προσευχῆς μου, νὰ στείλω κι ἓνα μικρὸ κομματάκι κλωστή (πού ἔχω σὰν φτωχὸς Μοναχός), διὰ νὰ χρησιμοποιηθεῖ κι αὐτό, ἔστω γιὰ μία βελονιά, διὰ τὸ πολυκομματιασμένο φόρεμα τῆς Μητέρας μας... Φαντάζομαι ὅτι θὰ μὲ καταλάβουν ὅλοι, ὅτι τὰ γραφόμενά μου δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἓνας βαθύς μου πόνος διὰ τὴν γραμμὴν καί κοσμικὴν ἀγάπην δυστυχῶς τοῦ πατέρα μας κ. Ἀθηναγόρα.

Ὅπως φαίνεται, ἀγάπησε μιὰν ἄλλην γυναῖκα μοντέρνα, πού λέγεται Παπικὴ «Ἐκκλησία», διότι ἡ Ὁρθόδοξος Μητέρα μας δέν τοῦ κάμνει καμμίαν ἐντύπωσι, ἐπειδὴ εἶναι πολὺ σεμνή. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη, πού ἀκούσθηκε ἀπὸ τὴν Πόλι, βρῆκε ἀπήχησι σὲ πολλὰ παιδιά του, πού τὴν ζοῦν εἰς τὰς πόλεις. Ἄλλωστε αὐτὸ εἶναι καί τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας : ἡ οἰκογένεια νὰ χάσῃ τὸ ἱερὸ νόημά της, πού ὡς σκοπὸν ἔχουν τὴν διάλυσιν καί ὄχι τὴν ἔνωσιν (sic).

Μὲ μία τέτοια περίπου κοσμικὴ ἀγάπη καί ὁ Πατριάρχης μας φθάνει στὴ Ρώμη. Ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ δείξῃ ἀγάπη πρῶτα σὲ μᾶς τὰ παιδιά του καί στὴ Μητέρα μας Ἐκκλησία, αὐτὸς, δυστυχῶς, ἔστειλε τὴν ἀγάπη του πολὺ μακριά. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ἀναπαύσει μὲν ὅλα τὰ κοσμικὰ παιδιά, πού ἀγαποῦν τὸν κόσμον καί ἔχουν τὴν κοσμικὴν αὐτὴν ἀγάπην, νὰ κατασκανδαλίση, ὅμως, ὅλους ἐμᾶς, τὰ τέκνα τῆς Ὁρθοδοξίας, μικρὰ καί μεγάλα, πού ἔχουν φόβον Θεοῦ.

Μετὰ λύπης μου, ἀπὸ ὅσους φιλενωτικούς ἔχω γνωρίσει, δέν εἶδα νὰ ἔχουν οὔτε ψίχα πνευματικὴ οὔτε φλοιό. Ξέρουν, ὅμως, νὰ ὁμιλοῦν γιὰ ἀγάπη καί ἐνότητα, ἐνῶ οἱ ἴδιοι δέν εἶναι ἐνωμένοι μὲ τὸν Θεόν, διότι δέν Τὸν ἔχουν ἀγαπήσει» .

Γιὰ νὰ διαβάσετε ὀλόκληρη τὴν ἐπιστολὴ σε μορφή pdf πατήστε :

<http://www.impantokratoros.gr/dat/storage/dat/FEFCC1CF/anakoinothen.pdf>